

de 4
van Westwijk

De verdwijning van
Bo
Monti

Tekst © 2008 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam

Illustraties © 2008 Elly Hees Vormgeving Elly Hees

ISBN 978 90 499 2302 0

ISBN 978 90 488 3007 7 (E-BOOK)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

de 4
van Westwijk

De verdwijning van

Bo
Monti

Manon Spierenburg

met illustraties
van Elly Hees

Opwindend nieuws

‘Het is gewoon vies warm,’ mopperde Chris. ‘Moeten we nou echt met alle geweld tussen die ramptoeristen gaan liggen?’

Christina Appelboom zat volledig aangekleed op het kokendhete strand van Westwijk. Om haar heen wemelde het van de vrolijke meisjes die in piepkleine bikini’tjes genoten van het prachtige zomerweer.

Tessa rolde zich om op haar grote badhanddoek. ‘Je kúnt natuurlijk ook je trui uittrekken,’ zei ze lui.

Zelf lag ze, net als haar broer Jack, in badkleding te zonnebaden op een grote badhanddoek. In Westwijk was eindelijk de zomer in volle hevigheid losgebarsten. De toeristen waren van alle kanten toegestroomd. Ze lagen met zijn tienmiljoenen op het strand, namen alle plaatsen op de terrassen in beslag en waren luidruchtig aanwezig op elke plek die je maar kon bedenken. Christina woonde haar hele leven al in Westwijk en had er een hekel aan als de toeristen ‘haar’ dorpje kwamen bestormen. Ze werd er gek van dat het nergens meer rustig was en dat zelfs alle Westwijkers anders waren dan normaal. Iedereen had het ineens heel druk met geld verdienen en ingewikkeld doen. Het was echt niet normaal

zoals ze zich uitsloofden voor de toeristen aan wie ze in de zomer voor een klein kapitaal kamers verhuurd. Maar het allerergste vond Chris nog wel dat er ineens overal borden verschenen met VERBODEN VOOR HONDEN erop. Zodra de toeristen kwamen, kon ze niet eens meer met haar geliefde herder Koesja over het strand lopen! Over háár strand! Normaal peinsde ze er dan ook niet over mee te doen aan die hijgerige toestanden die zich op het strand afspeelden, maar omdat Jack en Tessa die dag per se hadden willen gaan, zat ze nu mokkend naast hen. Toch weigerde Chris om in een bikini op een badhanddoek te gaan liggen. Of overdreven gillend met een frisbee te gaan gooien in de branding van de zee. In plaats daarvan zat ze met haar trui nog aan in het zand en stapelde ze nijdig schelpjes op elkaar.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg Jack. ‘Mama heeft vanochtend een tas met lekkere dingen voor ons gevuld.’

Tessa giechelde. ‘Chris gaat liever dood van de dorst dan dat ze toegeeft dat het best leuk kan zijn op het strand, hè Chris?’ Zelf pakte Tessa een blikje cola uit de gebloemde tas en graaide in de zak met eierkoeken. Ze ging rechtop zitten en veegde het zand van haar benen.

Het was een prachtige dag. De lucht was blauw, de zon scheen fel en de golven van de zee die op het strand rolden, roken lekker zout en fris. Overal lagen mensen te zonnen. Kinderen aten ijsjes en bouwden

scheve zandkastelen die instortten zodra er een golf zeewater overheen rolde. Op de terrassen van de strandtenten dronken de toeristen koude drankjes onder grote, gekleurde parasols. Zeemeeuwen cirkelden kriesend rond de rijdende viskarretjes.

Jack en Tessa vonden het wel gezellig dat het ineens zo druk was in Westwijk. Ze waren pas een paar maanden geleden vanuit de grote stad naar het kustplaatsje verhuisd. In de winter was het er een dooie boel. Je zag er dan hooguit een paar dagjesmensen die het blijkbaar leuk vonden om blauw van de kou te bevriezen tijdens een eenzame strandwandeling. En verder waren er alleen de inwoners van Westwijk zelf, en dat waren er niet zoveel. Jack en Tessa genoten van de drukte en gezelligheid die de zomer met zich meebracht. Toen ze afgelopen winter in Westwijk waren komen wonen omdat hun vader daar burgemeester werd, was vooral Tessa behoorlijk kwaad geweest. Ze had in de stad waar ze vandaan kwam veel vrienden en vriendinnen gehad. En ze had er helemaal geen trek in gehad om naar zo'n suf dorp te verhuizen. Ze had moord en brand geschreeuwd en zich dagenlang op haar kamer opgesloten, maar niemand had zich daar iets van aangetrokken. Ze gingen weg, en daarmee uit. Tessa was vastbesloten goed te laten merken dat ze het er niet mee eens was dat haar ouders haar op elfjarige leeftijd al wilden begraven in zo'n onbenullig, suf gat. Maar al snel was gebleken dat het in

Westwijk heel opwindend kon zijn! Zij en haar broer hadden samen met Chris een heel spannend avontuur beleefd toen ze erachter waren gekomen dat in een kamp in de duinen geheimzinnige dingen gebeurden. Koesja was zelfs neergeschoten toen ze hadden geprobeerd de kinderen uit het kamp te helpen! In het begin konden Chris en Tessa elkaar niet uitstaan. Chris ergerde zich dood aan Tessa, die ze maar een nuffig modepopje vond. En Tessa vond het onbegrijpelijk dat iemand zó lomp kon zijn als Chris. En wat ze al helemaal niet snapte, was dat haar knappe broer, op wie bijna alle meisjes in haar klas verliefd waren, nogal geïnteresseerd in Chris leek te zijn. Maar uiteindelijk waren ze toch vrienden geworden. Ze noemden zichzelf en de hond zelfs de Vier van Westwijk. Logisch. Want als je samen zulke spannende dingen meemaakt, dan kun je ook bijna niet anders dan elkaar aardig gaan vinden.

‘Hebben jullie al zin om te gaan?’ zanikte Chris intussen. ‘Koesja zit al uren alleen thuis. Bij mijn móéder!’

‘Nee, hoor,’ zei Tessa stralend, hoewel ze best begreep dat Chris uit was op ruzie. ‘Ik lig hier nog best. Trouwens, als het ijskarretje straks weer langsrijdt, wil ik er een. Met nootjes en spikkels.’

‘Ik leg het je nog één keer uit,’ zei Chris. Ze trok zoveel narrige rimpels in haar gezicht dat ze ineens belachelijk veel op een oud mannetje leek. ‘Wij zijn

Westwijkers. De *toeristen* kopen ijsjes bij de ijskarretjes. *Wij* niet. *Zij* zitten half in hun blootje op de terrassen. En *zij* gaan met hun witte vel in de brandende zon liggen en zijn daarna verbaasd dat ze 's avonds zo rood zijn als een kreeft. *Wij* houden gewoon onze kleren aan, eten alleen ijs bij Snackpoint Charlie en slapen in huizen in plaats van in tenten. Of in caravans.' Chris' ogen priemden zich in die van Tessa, die lief glimlachte en weer lekker achterover op haar badlaken ging liggen.

'Zij aan zij aan zee,' zei Tessa pesterig. 'Ik ben blij dat jij het ook zo leuk vindt.'

Chris ontplofte zowat bij zoveel onbenul, maar net op dat moment kwamen er twee meisjes langslopen. Ze droegen allebei een bikini van glimstof en giechelden achter hun hand toen ze Jack zagen.

'Hallo,' zei een van de meisjes tegen hem.

Jack kwam overeind en leunde op zijn ellebogen terwijl hij naar het meisje keek. Zijn haar was door de zon nog blonder dan anders en een verdwaalde lok hing over zijn voorhoofd. Hij glimlachte. 'Hoi,' zei hij.

Chris keek of ze water zag branden. Wat nú weer? Het meisje ging meteen naast hem zitten. Ze draaide haar lange paardenstaart om haar vinger en lachte zó slijmerig naar Jack dat Chris zin had om urenlang over te geven.

'Ik ben Babs,' zei het meisje. 'En dat is mijn vriendin Uschi.'

‘Ik ben Jack,’ zei Jack. ‘En dit zijn Tessa en Chris.’
‘Hoi,’ zei Tessa.

Chris stak haar neus in de lucht en keek zeer geïnteresseerd de andere kant op. Niet dat Uschi en Babs zich daar iets van aantrokken. Die hadden alleen maar oog voor Jack.

‘We zijn hier op vakantie,’ zei Babs. ‘De hele zomer. We hoopten eigenlijk dat jij ons alle leuke plekken in Westwijk zou kunnen laten zien.’ Ze knipperde met haar wimpers. Uschi knikte alleen maar, en ze werd vuurrood.

‘O, maar dan moet je bij Chris zijn,’ grijnsde Tessa pesterig. ‘Chris is een echte Westwijker. Die weet alles.’

De glimlach van Uschi en Babs verdween meteen van hun gezichten, maar Jack en Tessa lachten allebei vrolijk naar Chris. Ze wisten wel wat zij daarvan zou denken!

Chris stond op en stak boos haar handen in haar zakken. ‘Ik ga mijn hond uitlaten,’ bromde ze.

Voordat Jack en Tessa nog iets konden zeggen ploegde ze door het mulle zand het strand af.

Overall langs het strand stonden houten strandtenten met terrasjes en ligbedden. Elke strandtent had zijn eigen kleur windschermen en parasols. Fok de Zeeuw had rood met witte strepen, bij Zon & Zee was alles blauw en bij Paal 13 hadden ze gekozen voor geel. Tussen het strand en de strandtenten lagen straatjes

van houten planken zodat de gasten niet door het losse zand hoefden te zwoegen. De terrassen zaten stampvol. Chris liep er met opgeheven hoofd langs zodat ze niet naar al die gezelligheid hoefde te kijken. Het nadeel daarvan was wel dat ze nu extra goed de borden kon zien waarop de afbeelding stond van een hond met een groot rood kruis erdoorheen. Chris schopte nijdig wolken zand voor zich uit. Het was wel duidelijk dat Jack en Tessa er helemaal niets van hadden begrepen. En ze was nog wel zo blij geweest dat ze eindelijk vrienden had gevonden.

Via de lange houten trap die het strand met de boulevard verbond, klom ze omhoog naar de boulevard. Daar liepen zweterige families met huilende kinderen, er reden jongens op brommers in spijkerbroeken en t-shirts die floten naar de meisjes die in bloemetjesjurkjes voorbij zweefden in de wind. Het leek wel of iedereen snapte hoe het werkte, behalve Chris.

Voordat ze Jack en Tessa kende, was ze altijd alleen geweest. De enige vriend die ze ooit gehad had, was Koesja, haar grote zwarte herdershond. Van haar ouders begreep ze niet veel. Meneer Appelboom was altijd aan het werk en mevrouw Appelboom had het vooral heel druk met zenuwachtig door het huis lopen en doen alsof ze ontzettend deftig was. Maar toen de familie Loman naast hen was komen wonen, was alles veranderd voor Chris. Sinds hun avonturen in de duinen waren de drie kinderen onafscheidelijk

geworden. En nu leek het erop dat ze Jack en Tessa weer kwijt was. Blijkbaar vonden ze het veel belangrijker om vrienden te worden met strandmeisjes in glimbikini's. En zich samen met alle andere vakantiegeangers van het ene zomerfeest naar het andere pannenkoekenhuis te slepen. Chris haatte de zomer in Westwijk en alles wat ermee te maken had.

Toen zag ze op de zijmuur van de bioscoop een grote poster hangen: op de poster stond het gezicht van een knappe gebruinde man met een perfect kapsel en een stralende tandpastaglimlach. Daaronder stond met grote letters: VERRASSINGSCONCERT. Chris hapte onwillekeurig naar adem. Niemand minder dan Bo Monti kwam een concert in Westwijk geven!

De verdwijning van Bo Monti

BO MONTI VEROVERT WESTWIJK!

door Ciska Beerenpoot

Toen de afgelopen dagen bekend werd dat de populaire zanger **BO MONTI** maar liefst **DRIE CONCERTEN** komt geven in het schitterende openluchttheater van Westwijk, is er een **WARE RUN** ontstaan op de beschikbare kaartjes. Niet alleen de

toeristen, maar ook de Westwijkers sliepen 's nachts in **SLAAPZAKKEN** in de **BUITENLUCHT** voor de loketten om er als eerste bij te zijn toen het **VERKOOPKANTOOR** in de vroege ochtend opening. De kaartjes waren in **VIJF MINUTEN** uit-

verkocht. **BO MONTI**, die op dit moment de hitlijsten aanvoert met zijn single **BLAUW ALS JOUW OGEN**, gaf een **EXCLUSIEF INTERVIEW** aan sterreporter **CISKA BEERENPOOT** van de **WESTWIJKER COURANT**.

Naast het artikel stond een foto van Bo Monti samen met een vrouw die zo dun was als een bezemsteel. Ze had oranje haar en droeg een opzichtige rode jurk met daarop een broche ter grootte van een bos tulpen. Het was verslaggeefster Ciska Beerenpoot zelf, die zó stralend naar Bo Monti lachte dat haar mond veel weghad van een buitengewoon grote banaan.

Chris zat aan de keukentafel en vouwde de krant dicht. De rest van dat zogenaamde 'interview' geloofde ze wel. Ciska Beerenpoot had zichzelf weer eens overtroffen. Normaal schreef ze de hele krant

al vol met halve leugens, maar nu Bo Monti naar het dorp was gekomen, was ze niet meer te houden. Pagina's lang zwijmelde ze door over de zanger met het golvende kapsel en de stralende glimlach. Ze was niet de enige. Het leek wel of niemand in Westwijk het ergens anders over kon hebben. Ook mevrouw Appelboom, de moeder van Chris, dribbelde zenuwachtig door de keuken.

‘Wat een buïtenkansje!’ jubelde ze. In haar handtasje had ze twee kaartjes voor het concert dat Bo Monti die avond zou geven. ‘Jij mag wel trots zijn op je vader,’ zei ze tegen Chris. ‘Denk maar niet dat andere kinderen vaders hebben die zo belangrijk zijn dat ze zomaar dit soort relatiegeschenken van hun werk krijgen. Hij heeft ze ontvangen van meneer Pielstroom.’ Ze trok een ernstig gezicht en begon eerbiedig te fluisteren. ‘Een héél belangrijk man.’

Chris probeerde niet te laten merken dat die berebelangrijke meneer Pielstroom wat haar betrof naar de maan kon lopen. Toen hij kaartjes stond uit te delen was hij blijkbaar vergeten – net als haar ouders zelf trouwens – dat Chris misschien ook wel graag naar dat concert wilde. Ze wachtte al de hele dag tot haar moeder zou zeggen dat minstens één van de concertkaartjes natuurlijk voor Chris was. Maar tot nu toe gebeurde dat steeds maar niet en Chris zag het er ook niet meer van komen. Voor de zoveelste keer in haar leven vroeg Chris zich af waarom haar ouders niet gewoon aardig konden zijn. De vaders en

moeders van andere kinderen deden nooit zo ingewikkeld. Die hielden van hun kinderen en deden normaal tegen ze. Maar de enige keren dat meneer en mevrouw Appelboom zich tegen Chris als een echte vader en moeder gedroegen, was als er andere mensen in de buurt waren. Ze wisten dus wel hoe het moest. Maar ze hadden er blijkbaar geen zin in. Chris zuchtte. Vanavond was het laatste concert van de drie die Bo Monti zou geven. Daarna was het voorbij.

Net als alle andere mensen was Chris op jacht geweest naar de laatste kaartjes die te krijgen waren. Ze had het geprobeerd via Ella van Zuilen, de baas van hotel Zeezicht. Ella was een goede vriendin van Chris en had haar echt graag willen helpen, maar het was niet gelukt. Daarna was ze naar Charlie gegaan, de eigenaar van de patatzaak Snackpoint Charlie, maar die had haar in haar gezicht uitgelachen.

‘Vergeet het maar, moppie,’ had hij gezegd. ‘Je zal nog eerder de koeien op het ijs zien dansen in een roze tutu.’ Daarna had ze het hele internet afgespeurd naar kaartjes op de zwarte markt, maar die kostten ongeveer een miljoen weken zakgeld. En hoe graag ze ook naar het concert van Bo Monti wilde, ze had het vertikt tussen de toeristen op straat te gaan slapen om aan een kaartje te komen. Ze keek wel uit. Niet dat dat veel zou hebben uitgehaald. Dat wist ze zeker, want Jack en Tessa hadden het namelijk wel gedaan. Diezelfde avond nog waren ze Chris komen

ophalen, alsof die toestand met Uschi en Babs op het strand nooit gebeurd was. Ze hadden zelfs een extra slaapzak voor haar meegenomen, maar Chris had haar neus in de lucht gestoken.

‘Je denkt toch niet echt dat ik naar het concert van die kwijlebabbel wil?’ zei ze tegen Jack en Tessa. ‘Doe even normaal!’

Jack en Tessa hadden haar uitgelachen en waren opgewonden naar de boulevard gegaan. Die nacht hadden ze op straat geslapen. In de rij voor de deur van het verkooploket. Maar toen daar de deuren de volgende dag opengingen, werden ze geplet door honderden toeristen die hen gewoon aan de kant duwden. Tegen de tijd dat ze eindelijk aan de beurt waren, waren de kaartjes allang uitverkocht.

Dus nu zaten ze met zijn drieën somber voor zich uit te staren in de tuin achter het huis van Jack en Tessa. De moeder van Jack en Tessa had een grote pot thee op de tuintafel gezet, en een schaal met cake, koekjes en chocoladeflikken in de vorm van dennenappels. Jack en Tessa beten zo nijdig in de koekjes dat de kruimels in het rond vlogen. Zonder ervan te hebben geproefd verkruimelde Chris een stuk cake tussen haar vingers.

‘Het ergste is nog wel dat mens van Beerenpoot,’ zei Chris. ‘Volgens mij vindt ze het gewoon leuk dat een heleboel mensen geen kaartje konden krijgen. Zelf heeft ze zo’n pasje waarmee ze zelfs achter de

schermen mag komen. Ze heeft hem boven op haar jurk gespeld zodat iedereen hem kan zien.'

'Ik dacht dat jij Bo Monti maar een sukkel vond?' snauwde Tessa.

'Daar gáát het dus niet om,' zei Chris. Maar ze kreeg een kleur. Op een of andere manier wilde ze per se niet toegeven dat ze ook wel heel graag naar het concert zou willen. Ze had nou eenmaal een keer gezegd dat het haar niet kon schelen en nu wilde ze daar achteraf niet op terugkomen. Maar ze baalde minstens net zo erg als Jack en Tessa. De enige die het naar zijn zin had, was de grote herder Koesja. Hij rende opgewonden blaffend achter de reigers aan, die visjes probeerden te gappen uit de vijver achter in de tuin.

'Het is niet eerlijk,' jammerde Tessa. 'Ik heb al zijn cd's. Ik ben zijn grootste fan!'

'Hallo?' zei Jack kwaad. 'Ik heb al zijn cd's, maar jij hebt ze gewoon uit mijn kamer gejat.'

'Echt niet!' riep Tessa. 'De eerste Monti heb ik nog voor mijn verjaardag gekregen. En *Laten Leven* heb ik zelf gekocht van mijn zakgeld.'

'O, ja?' zei Jack. 'Hoe kan het dan dat mijn naam er in koeienletters op staat?'

Jack en Tessa begonnen te kibbelen, maar Chris luisterde al niet meer. Koesja kwam blij langsrennen met zijn tong een meter uit zijn bek.

Chris stond op om water voor hem te tappen uit de tuinslang. Stiekem was ze wel blij dat ze het weer

goedgemaakt had met Jack en Tessa. Dat had ze heel listig gedaan. Jack en Tessa hadden haar uitgelachen dat ze niet in een slaapzak op de stoep had willen liggen, en Chris was van plan daar heel lang boos over te blijven. Maar de volgende dag miste ze hen al. Toen had ze gewoon Koesja naar hun huis gestuurd en daarna gedaan alsof hij uit zichzelf was weggelopen. Toen ze hem zogenaamd kwam zoeken, hadden Jack en Tessa heel aardig tegen haar gedaan. Chris was enorm opgelucht. Op die manier hoefde ze tenminste geen sorry te zeggen.

Achter haar was het gekibbel eindelijk opgehouden. Chris draaide zich om en zag waarom. De vader van Jack en Tessa was de tuin in komen lopen. Meneer Loman was de burgemeester van Westwijk en dat vond vooral mevrouw Appelboom tamelijk interessant. Ze gedroeg zich meestal zó opdringerig dat Chris zich doodschaamde. Daardoor durfde ze ook nu weer de vader van Jack en Tessa nauwelijks aan te kijken. Ze draaide met de punt van haar schoen een gat in het gras en mompelde vuurrood: ‘Dag, meneer Loman.’

Koesja had nergens last van en sprong met zijn modderpoten tegen het sjieke donkerblauwe pak van hun buurman op om hem te begroeten. Burgemeester Loman lachte stralend en aaide hem over zijn kop.

‘Hé, Koes! Hallo, Christina.’ Hij keek naar Jack en Tessa.

‘Waarom hebben jullie ruzie?’

Jack en Tessa begonnen meteen weer door elkaar heen te schreeuwen.

‘Hij zegt dat...’

‘Zij heeft mijn...’

Meneer Loman stak lachend zijn handen in de lucht. Tessa en Jack waren op slag stil. Daar hadden ze een goede reden voor. In zijn handen had meneer Loman namelijk twee kaartjes voor het openluchttheater! Twee kaartjes voor het allerlaatste concert van Bo Monti in Westwijk! Jack en Tessa sprongen juichend overeind en vielen hun vader om de nek.

Chris sloeg haar armen om Koesja heen en probeerde niet te laten merken hoe teleurgesteld ze was. ‘Wat leuk!’ zei ze, en ze slikte moeizaam. Haar stem sloeg over. ‘Ik ben echt blij voor jullie.’

‘Woef!’ kwispelde Koesja. Bij hem kwam het er een stuk oprechter uit.

Tessa en Jack keken geschrokken opzij. Ze waren zo ontzettend blij geweest met hun kaartje, dat ze er even niet aan hadden gedacht dat dit misschien niet zo leuk was voor Chris.

‘Wil jij anders mijn kaartje?’ zei Jack.

Hij probeerde het vriendelijk te brengen, maar hij zag eruit alsof iemand hem net met een zak stenen in zijn gezicht geslagen had.

‘Of we kunnen erom loten?’ stelde Tessa zwakjes voor.

‘Of...’ zei meneer Loman. Hij deed alsof hij al zijn

zakken nazocht. 'Ik dacht toch echt dat...' Hij keek Chris plagerig aan. 'Ja! Daar heb ik hem!' Uit zijn binnenzak haalde hij een derde kaartje tevoorschijn.

Chris sprong op en griste het kaartje uit zijn handen. Meteen daarna bedacht ze dat dat misschien niet zo heel beleefd was. 'Dank u wel, meneer Loman,' zei ze daarom snel.

De vader van Jack en Tessa moest lachen en kneep Chris in haar wang. 'Je dacht toch niet dat ik jou vergeten was?'

Het openluchttheater was afgeladen. Duizenden fans gilden uitzinnig. Chris, Jack en Tessa hadden echt heel goede kaartjes gekregen van burgemeester Loman. Ze zaten op de derde rij en konden elk stofje op het podium zien liggen. Meneer en mevrouw Appelboom zaten ergens helemaal achteraan. Ze hadden hun toneelkijkers meegenomen om nog iets te kunnen zien. Chris had nog even snel naar hen gezwaaid. Maar toen ze zag dat de mond van haar moeder wagenwijd openviel en daarna ineens veranderde in een smalle streep, keek ze weer heel snel voor zich. Op de eerste rij zat Ciska Beerenpoot. Ze had een t-shirt aan met een portret van Bo Monti in glitter erop. Op haar hoofd had ze een hoedje met Bo Monti-vlaggetjes, zodat iedereen die achter haar zat niks meer kon zien. Niet dat dat Ciska Beerenpoot verder wat uitmaakte.

Op het podium verscheen een man achter de microfoon. Hij was klein en tener, gekleed in een gifgroen overhemd en een roodfluwelen jasje en bijpassende rode puntlaarsjes.

‘Dat is Franck,’ zei Chris. ‘De manager van Bo Monti.’

Tessa keek verbaasd opzij. ‘Hoe weet jij dat?’

Chris kreeg een kleur. ‘O, gewoon,’ zei ze. Ze begon snel mee te klappen en te stampen met het publiek.

Franck lachte en hief zijn hand in de lucht om de fans tot stilte te manen. Met zijn andere hand pakte hij de microfoon. Hij knipoogde naar de eerste drie rijen. ‘Hallooooo Westwijk!’ riep hij.

Het publiek gilde.

‘Hebben jullie er zin iiiiiiiin?!’ brulde Franck door de microfoon.

Iedereen gilde, klapte en stampte.

‘Dan presenteren wij u... vanavond voor de laatste keer in Westwijk... speciaal voor u dames en heren... hierrrr isssss... Boo-oooo Montiiiiiiii!’

Er klonk tromgeroffel. Franck zwaaide met een arm naar het zijtoneel. Het publiek ging uit zijn dak! Ze gilden allemaal zó hard dat het waarschijnlijk in heel Westwijk te horen was! Maar het toneel bleef leeg. Francks stralende glimlach verdween. Hij keek verwilderd om zich heen. Toen forceerde hij weer een lach en pakte nogmaals de microfoon.

‘Booooooo-oooo Montiiiiii!!!!’ riep hij. Het klonk best dwingend. Het tromgeroffel hield aan, maar wie er ook verscheen, geen Bo Monti.

‘Boeoeoeoeoeoe!’ riep het publiek.

Franck schuifelde zijwaarts als een krab naar de linkerkant van het toneel. ‘Booooooo-oooo Montiiiiii!!!!’ riep hij met zijn hoofd achter de gordijnen.

Er gebeurde niets. Franck lachte zenuwachtig naar het publiek. Hij draaide rondjes met zijn rechtervoet en leek ineens heel verlegen. Hij schraapte zijn keel. Een dikke zweetdruppel rolde van zijn voorhoofd over zijn neus en bleef hangen aan het puntje. ‘Het lijkt erop dat Bo Monti er vanavond toch niet is,’ gichelde Franck nerveus in de microfoon. ‘We kunnen hem nergens vinden.’

Het publiek begon nu boos te worden. Ze joelden naar Franck en iemand gooide een tomaat naar zijn hoofd. Franck kon nog net op tijd wegduiken. Chris, Jack en Tessa keken elkaar geschrokken aan. Hoe kon Bo Monti zomaar verdwenen zijn?

